

Klimapanelets farvel til klimavitenskapen

Geir Aaslid, *kondensert fra tekst av 6. oktober.*

Det er nesten umulig å skjelne mellom vitenskap og politikk, er ofte første kommentar fra de som leser i IPCC-rapportene. Her dokumenterer vi at allerede en dag i Madrid i 1995 sa Klimapanelet farvel til klimavitenskapen etter sterkt press fra USA.

Bernie Lewin gravde i 2017 i klimapanelets historie i *sin bok*. Fakta der og i *Klimanytt 194* stemmer ikke med det IPCC-leiren hevder om det naturfaglige over de seneste 150 år. Lewin peker på oljekrisen fra 1973 som utløsende for spørsmålet om hva som avløste oljen, atomkraft eller kull. Nettverket av statlige forskningslaboratorier i USA reposisjonerte seg sent i 1970-årene, med et sterkere fokus på mulige problemer ved en satsning på kull, med menneskeskapt klimapåvirkning ved CO₂-utslipp.

Slik ble klimaforskning tidlig begrenset til kun en faktor som påvirker klimaet. Disse programmene ble ikke drevet fram av atmosfærefysikere, som på 1970-tallet fokuserte på naturlige klimaendringer med faren for en kaldere klode. Ødeleggende Sahel-tørke i 1960-årene og ekstremt kalde vintre på nordlige halvkule tidlig i 1970-årene førte til at mange i dette så et varsel om snarlig istid. Atomkraftens venner ville samle støtte til en sterkere atomkraft-satsning ved å peke på mulige problematiske forhold i bruk av kull.

Føre-var på Villach-konferansen

Ved konferansen i Villach (1985) hadde politiske aktører tatt styringen med sin føre-var retorikk, og frikoblet ønsket politikk fra befåning med naturvitenskapen. Første rapport med varsel om tydelig temperaturøkning i første del av neste århundre ble unngått i Villach, til tross for at CO₂ i foregående år (1942–77), utifra CO₂-hypotesens dominans, hadde forårsaket en global nedkjøling på ca 0,3 °C.

Med etableringen av FNs Klimapanel i Geneve i oktober 1988 gjenopprettet lederne Bert Bolin og John Houghton (WG1) fokuset på vitenskapen og vi fikk i 1990 godkjent FAR (First Assessment Report), den mest objektive og redelige hovedrapporten FNs klimapanel til nå har produsert.

Men politikere og diplomatene som forhandlet hadde liten interesse av naturvitenskap og de var slett ikke interessert i å forholde seg til kompliserte formuleringer fra vitenskapen, men startet presset for å få endret formuleringer de ikke bifaltes. Første hovedrapport fra 1990 var med sine klare formuleringer slett ikke hjelpsom sett fra forhandlerens ståsted.

“The fact that we have not yet detected the enhanced greenhouse effect leads to the question when is this likely to occur?”

IPCC FAR, 1990, seksjon 8.4 på side 253.

Observasjonene samarbeider ikke

I påfølgende sider (etter s. 253) i rapporten over forklarer IPCC når det forventes å skjelne effekten av våre utslipp (enhanced greenhouse effect). Ifølge Tom Wigley måtte man vente til de 0,5 o C med oppvarming til da i det 20. århundret hadde gjentatt seg før man kunne vurdere menneskeskapt andel av signalet. Avhengig av hastigheten i oppvarmingen, kunne dette skje så sent som i 2050.

Utålmodige politikere presset på

Mer vesentlig enn vitenskapen var det politiske presset mot IPCC, hvor politikere på 90-tallet med prestisje i global oppvarming, ikke ønsket å vente til menneskeskapt manifestering i 2050. Politikere fikk støtte fra diplomater samt statlige ledere, de siste styrt av bevilgninger. Striden toppet seg i Madrid i ønsker og krav fra USA i et truede brev undertegnet av Day Mount. Han rapporterte til Assistant Secretary of State, Tim Wirth. Substansen i retorikken var en snarlig klimakrise, dvs mens visse politikere var på toppen av sine karrierer.

Klimapanelets farvel til naturvitenskapen

Det som skjedde er godt beskrevet av de involverte, denne dagen da Klimapanelet sa farvel til vitenskapen. Det var i 1995 bare en politiker i maktposisjon over Tim Wirth, med et tungt behov for en snarlig menneskeskapt klimakrise. Al Gore var visepresident i USA og landet skulle kunngjøre bindende utslippskutt kort tid etter. Man trengte støtte for kunngjøringen.

Kortversjonen er formulert i *KN83*, av biolog Morten Jødal. Jfr. *tekstversjon av 6.okt.* for øvrige kildetekster.

**Medlem av Klimarealistenes Vitenskapelige Råd.*

| IPCC (1995): pre-final draft | Final draft |
|--|---|
| <p>“None of the studies cited above has shown clear evidence that we can attribute the observed [climate] changes to the specific cause of increases in greenhouse gases.”</p> <p>“No study to date has positively attributed all or part [of observed climate change] to anthropogenic causes.”</p> <p>“While none of these studies has specifically considered the attribution issue, they often draw some attribution conclusions, for which there is little justification.”</p> <p>“Any claims of positive detection of significant climate change are likely to remain controversial until uncertainties in the total natural variability of the climate system are reduced.”</p> <p>“When will an anthropogenic effect on climate be identified? It is not surprising that the best answer to this question is, ‘We do not know.’”</p> | <p>‘The body of ... evidence now points to a discernible human influence on global climate.’</p> |

Kort oppsummert, politikerne tok styringen og støttet av Bolin/Houghton ble det vedtatt en ny tekst (se figurteksten til venstre) som nå gjorde det klart at man kunne skjelne menneskets påvirkning. Det hele var forsøkt vitenskapelig begrunnet av hovedforfatter for kapittel 8, klimamodellør Ben Santer som siterte egen ny forskning (Tim Barnett var hovedforfatter), til tross for at både fagfelleverdring og publikasjon manglet. Kraftige protester mot Santers forskning fra andre i Madrid ble ignorert.

Modeller trumfer fra nå av observasjoner

Vel og merke, man hadde en menneskelig påvirkning skjulnet bare inni modellene i Santers studie, men denne viktige presiseringen ble utelatt i mediekommunikasjon i alle senere år. Noen observasjonsdata ute i naturen eksisterer fortsatt ikke i 2019, så teksten fra FAR i 1990 er fortsatt riktig når man forholder seg til observasjoner. Også utelatt er at modeller ikke kan erstatte observasjoner i naturen som evidens (bevis).

Landene som dengang stod opp for vitenskapen var Saudi-Arabia og mer illustrerende, Australia, hvor vi har dette sitatet som viser hvordan landets delegasjonsleder John Zillman forstod at alarmisme gradvis hadde infisert større deler av IPCC som i sitatet karakteriseres som «*this politico-scientific contraption*»

As director of the Australian Bureau of Meteorology since 1978, Zillman, with Bolin and Houghton, had been there in the international negotiations from the beginning. He had been there when the very idea of this politico-scientific contraption had been invented. He had seen the alarmism emerging from the Villach conference (1985), from James Hansen (1988) and elsewhere in the late-80s. He had grown concerned both about the integrity of science and the willingness for governments (especially the USA) to trust the scientists when their most extreme views seemed to gain disproportionate attention.

Men Australia ble presset på retrett av andre anglo-amerikanske land og Saudiene ble overkjørt med en prosedyre-ending.

Saken eksploderte kort tid senere i pressen (Wall Street Journal 12 juni 1996, med overskriften: «*A Major Deception On Global Warming*»), hvor Frederick Seitz som da ledet foreningen for USAs fysikere, sa klart ifra. Santer svarte senere på kritikken. Dette sitatet fra Seitz' tekst er usedvanlig klar tale:

“I have never witnessed a more disturbing corruption of the peer-review process than the events that led to this IPCC report.”

Frederick Seitz, WSJ 12. juni 1996.

Dermed samlet klimamodellørene seg til forsvar for IPCCs nye tekst bak Santer og egne modeller som nå fikk en mer sentral posisjon. Seitz fikk bred vitenskapelig støtte fra naturvitere.

Politikk i førersetet

Judith Curry *kommenterer*: Santer får kritikken, mens det helt klart er Houghton som styrer dette, slik at han og IPCC fortsatt kan sitte ved bordet der politikken diskuteres.

Måneden etter ble «*human fingerprint*»-studien til Barnett og Santer publisert i Nature. Barnett blir sitert i Science: «*saying that he is not entirely convinced that the greenhouse signal had been detected and that there remain ‘a number of nagging questions’*»

Imens klaggjorde IPCC-leder Bolin etter ordskiftet mellom Seitz og Santer, at ingen av regjeringene som bestemte i IPCC ville godkjenne en annen tekst enn den vedtatte. Underforstått, politikere bestemte dersom politikere og forskere ikke var enige. Etter dette ble saken glemt av de fleste.

Konklusjon

Fra første til andre hovedrapport tok klimapanelet farvel med klimavitenskapen. Dette var en forsmak på tredje rapport i 2001 hvor hovedattraksjonen var hockeykølle-figuren, med påvist grove endringer av data, ugyldig statistikk og feil metodikk.